

LADNÝ HROCH

Jeli a jeli, až dorazili k městu, které se jmenovalo Krad chlu-
py nad Vltavou. Už se setmělo a bylo pozdě v noci, rozhodli
se tedy, že si postaví stan a přenocují na břehu té řeky. Byla
teplá letní noc, a tak Obludvík prohlásil, že snad ani střechu
nad hlavou nepotřebuje, že přenocuje jen tak pod širákem.
A zatímco všichni už si ve stanu chystali spaní, on ještě po-
řád seděl na břehu řeky, díval se, jak se veliký Měsíc zrcadlí
ve vodní hladině, a něco lovil v kapse svých kraťasů. Pak to
vložil do tlamy a zapil říční vodou. Žvýkačku tedy škrτάme,
pomyslel si Prachzkříd. Nakonec to už nevydržel a vydal se
za ním. Přátelsky ho objal ze všech stran a řekl:

„Máš bonbóny?“

„Ale kdepak,“ ulekl se Obludvík. „Jak tě to napadlo?“

„Že jsem viděl, jak něco cucáš,“ řekl Prachzkříd.

„Já?“ předstíral překvapení Obludvík. Ale po chvílce váhání
sáhl do kapsičky a rozpačité ukázal krabičku, na které bylo

napsáno: *Ladný hroch. Zhubněte 50 kg za den! Doporučeno lékařskou komorou, špajzem i sklepením!*

„Ach tak,“ pokýval hlavou Prachzkříd. „A já už myslel, že se nechceš dělit.“

„O to by nešlo, tabletek je dost,“ řekl smutně Obludvík. „Ale copak ty to potřebuješ? Nebo Složsitričko? Jste tak štíhlí...“

„A Vařihouska?“ zeptal se Prachzkříd.

„Ten je plnoštíhlý. Jenom já jsem tlustoprđ,“ pokýval hlavou Obludvík.

„Obludvíčku, ty máš pořád něco,“ řekl smutně Prachzkříd.

„Jsi k sobě příliš kritický. Pojď už raděj taky spát, ráno nás čeká dlouhá cesta.“

„Vás možná čeká, ale já musím nejdřív zhubnout. Mně snad to cestování nesvědčí, nebo fakt nevím... Vždyť já jsem tlustší a tlustší. Když jsem se jen tak povaloval na gauči nebo na zahradě, to jsem krásně držel figuru,“ odmíchl se Obludvík uprostřed věty.

„Jestli jde jen o to, můžeme se pár týdnů jen tak povalovat s tebou, nikam se nespěchá,“ nabídl Prachzkříd.

„Přece jí takhle nemůžu na oči, jsem jako bečka!“ vzlykl Obludvík.

„Osuš si oči, Obludvíčku, víš, že slzy mi nedělají dobře,“ požádal Prachzkříd. „A nebreč, podívej se na ten krásný měsíc! Brzy bude úplněk.“

„No právě,“ šeptl plačtivě Obludvík. „Víš, Plavunie byla tak trochu náměsíčná...“

„Ale běž!“ podivil se Prachzkříd. „To ses nikdy nesvěřil. To musela být nádhera!“

„Taky že jo,“ přitakal Obudvík. „Za úplňku vstávala uprostřed noci, aby to nikdo nevěděl, vzala si mě do náručí, sedla si se mnou balkón, udělali jsme si kakao –“

„Kakao? Nepřeháníš trochu?“ zeptal se nedůvěřivě Prachzkříd.

„To jste si uprostřed noci vařili?“

„Ale... jenom kakao v prášku, víš, nechtěl jsem se tě dotknout,“ pravil omluvně Obludvík.

„Kakao je vždycky v prášku,“ upozornil ho Prachzkříd. „To se mě nedotýká, nemáme mezi sebou žádný příbuzenský vztah.“

„To je dobře,“ vzdychl Obludvík. „Prostě si ho jen zalila horkou vodou z kohoutku. A pak jsme seděli na balkóně, ona mě česala speciálním kartáčem na hrochy a povídali jsme si.“

„Chápu,“ řekl Prachzkříd. „To musely být velmi oduševnělé chvíle.“

„A jak. A i když třeba dlouho nic neříkala, býval jsem velmi šťastný. A když třeba jen občas bezmyšlenkovitě zašeptala Ty můj Vopršálku, byl jsem v sedmém nebi,“ řekl zasněně Obludvík.

„Vopršálku?“ podivil se Prachzkříd.

„Tak jsem se jmenoval za svobodna. Vopršálek Třetí, protože mě třikrát zapomněla na zahradě a já jsem tam třikrát zmoknul. Obludvík je moje druhé jméno. Po strýci,“ vysvětlil Obludvík a zamáčkl slzu.

„Ty jsi dneska samé překvapení,“ řekl Prachzkříd. „A ostatní to vědí?“

„Zatím ne, zatím jsem je nechtěl znepokojovat. Víš, když já si vzpomenu na ty chvíle, kolikrát si vyčítám, že jsem byl tak majetnický!“ Hroch se v zoufalém gestu chytil za velkou hlavu a zvedl oči k noční obloze.

„Jak to myslíš?“ zeptal se Prachzkříd. „Jak majetnický?“

„Ale no třeba... Že jsem ji chtěl mít jenom pro sebe,“ přiznal Obludvík.

„Ale to je přece docela normální,“ řekl Prachzkříd. „Tak to má zařízeno každý.“

„I ty?“ podivil se Obludvík.

„Samozřejmě, já například –“ začal Prachzkříd smutně. Ale než stačil využít chvíle mlčení a povědět Obludvíkovi svůj životní příběh, hrošík pokračoval:

„Víš, já jsem třeba strašně žárlil, když Plavunie nebyla se mnou,“ přiznal se smutně.

„Když třeba česala jiného hrocha?“ zajímal se Prachzkříd.

„No tak to už vůbec! To bych byl nepřežil!“ vykřikl Obludvík.

„Ale i jinak, když jenom prostě nebyla se mnou a byla někde jinde. Třeba s maminkou nebo tak.“

„Ale to je v lásce celkem běžná věc,“ povzdechl si Prachzkříd.

„Taky mám svoje vzpomínky.“

Ale Obludvík jeho povzdech opět přeslechl, nezeptal se, jaké vzpomínky má Prachzkříd, a nemilosrdně pokračoval: „Jenomže dneska vím – a je to jen díky vám, díky tobě, Vařihouskovi a Složsitříčkovi – díky vám jsem prohlédl a vím, že mi ke štěstí stačí vědět, že i ona je šťastná.“

„No tak vidíš!“ zaradoval se Prachzkříd. „To je báječné! Stačí ti to vědět! Tak v čem je problém?“

„Problém je v tom, že já to nevím,“ řekl ponuře Obludvík.

„Co nevíš?“ zeptal se už trochu netrpělivě Prachzkříd.

„Jestli je šťastná. Beze mě. Nevím,“ odvětil tiše Obludvík.

